

Tredje december

Adventsstjärnans sken hängde kvar i fönstret när Doris sakta slog upp ögonen. Hon såg Mei ligga utsträckt på sitt favoritställe i fönsterkarmen. Hennes gula och grå sköldpaddsmönstrade päls fångade ljuset på ett sätt som fick Doris att tänka på gårdagens funderingar om färgen gul. Doris log för sig själv och sträckte ut handen för att känna den mjuka värmen från Mei.

Hennes tankar vandrade vidare när hon klädde på sig. På vägen till skolan lade hon återigen märke till gula bilar som passerade förbi. De tycktes finnas överallt nu, men varje bil påminde henne om den förra. Det var som om idén om gulhet blivit mer levande, mer närvarande. Hon funderade på hur gulheten knöt samman alla dessa saker – från bilarna till Meis päls och Avas jacka. "Vad är det med gulhet?" tänkte hon. "Det är så enkelt att känna igen, men så svårt att beskriva."

Dagens första lektion var bild, och Doris såg fram emot att få skapa något med sina händer. Läraren hade lagt fram en samling bilder på olika djur och miljöer och gav klassen instruktionen att kombinera två eller fler av dem för att skapa något helt nytt. "Låt fantasin flöda!" uppmuntrade läraren. "Gör något som ingen annan har sett förut."

Doris började bläddra bland bilderna. Hon fastnade för en vit häst som stod vid kanten av en skog, och bredvid den låg en bild av ett horn från en bock. Idén kom till henne direkt: en enhörning. Hon tog fram papper och pennor och började skissa. Hornet smälte samman med hästen, och hon lade till detaljer för att göra djuret magiskt – en glittrande man, stora vänliga ögon och en mjuk, böljande svans.

Medan hon ritade tänkte hon på hur idéer kan kombineras. Hon visste hur en häst såg ut, och hon visste vad ett horn var. Tillsammans blev de något helt nytt. "Som sjöjungfrur," tänkte hon. "En halv människa och en halv fisk. Eller jultomten – en blandning av en människa och sagor om magiska gåvor."

Hon funderade på hur dessa saker fanns i hennes sinne som idéer, men inte i verkligheten. "De är inte sanna," tänkte hon. "Men de känns som att de skulle kunna finnas, för jag kan föreställa mig dem."

När Doris var färdig med sin teckning betraktade hon den stolt. Enhörningen såg nästan levande ut på pappret, och hon föreställde sig den galoppa genom en grön skog. Men hon märkte att något skilde sig från andra saker hon tänkte på. Hon försökte minnas hur Meis päls kändes under handen tidigare på morgonen. Bilden av Mei i hennes minne var tydlig och levande, nästan som att hon kunde sträcka ut handen och känna henne igen.

"Minnen känns annorlunda än fantasin," funderade Doris. "Jag vet att Mei är verklig, för jag har upplevt henne. Men enhörningen... den är inte verklig, även om jag kan se den tydligt i mitt huvud."

Hon började skriva ner sina tankar i sin skissbok:

"Fantasi är som att kombinera idéer för att skapa något nytt. Men det är aldrig lika starkt som minnen, som kommer från riktiga intryck. Idéer från minnen är mer levande. Fantasi är blekare, men det betyder inte att den är mindre viktig."

Läraren kom fram och tittade på hennes teckning. "Det där är riktigt vackert, Doris," sade hon. "Du har verkligen fångat något unikt."

Doris log men fortsatte tänka på skillnaden mellan fantasi och minne. "Även om enhörningen inte är verklig," tänkte hon, "så känns den som att den borde få finnas."

På väg hem från skolan såg Doris ännu en gul bil. Hon tänkte tillbaka på sina funderingar om färgen gul och hur vissa saker verkade så starkt sammankopplade i hennes sinne. Men hon började också fundera på hur mycket mer levande tankarna på Meis päls eller hennes teckning av enhörningen kändes än bara idén om gulhet.

Hon kom på sig själv med att tänka på hur vissa idéer, som enhörningen, kändes speciella just för att de var ovanliga. "Det är nog det som gör dem magiska," tänkte hon. "De är inte verkliga, men de känns ändå viktiga."

När Doris kom hem gick hon direkt till sitt skrivbord och tog fram sin teckning av enhörningen. Hon satte sig och tittade på den länge. Bilden kändes nästan som att den hade en egen själ. Hon började tänka på vad

enhörningen betydde för henne. Den var inte verklig, men den fanns ändå – i hennes sinne, på pappret.

Hon skrev i sin anteckningsbok:

"Enhörningar är speciella för att de är så ovanliga. De är inte som vanliga hästar. De är unika, och det gör dem magiska."

Hon tänkte på hur det kändes att vara udda. "Kanske är det som att vara en enhörning," funderade hon. "Man passar inte riktigt in, men det betyder inte att man inte har en plats. Det är just för att enhörningen är ovanlig som den är viktig. Den måste få finnas – precis som vi alla."

Doris lade sig i sängen och tittade på sin teckning en sista gång innan hon släckte lampan. Hon tänkte på alla de idéer som hennes sinne skapat den dagen, från minnet av Mei till fantasin om enhörningen. Även om de var olika, kändes de alla som en del av samma värld – hennes värld.

Doris somnade med tanken på att världen var fylld av både verkliga saker och fantasier. Hon funderade på hur vissa saker kändes mer verkliga än andra, men att allt hade en plats i hennes sinne. Hon visste att hon ville utforska mer av dessa idéers relationer – och kanske till och med förstå vad som gjorde vissa saker mer verkliga än andra.